

[Wilhelm]

Af svaret på spørgsmål 13 om den statslige subsidiering af stålproduktionen i de øvrige OECD-lande fremgår intet, som tyder på, at den danske stat ikke er førende med hensyn til subsidier.

Af svaret på spørgsmål 14 fremgår, at aktionærens næsten ikke er ændret siden sidste redningsaktion i 1978, det vil sige, at aktierne stadig altovervejende tilhører A. P. Møller, Lauritzen, ØK, Nationalbanken, de 3 hovedbanker, Arbejdsgiverforeningen og De forenede Bryggerier.

Af svaret på samrådsspørgsmål B om virksomhedens økonomiske status nu fremgår det, at aktiekapitalen må anses for tabt, at skatteydernes indskud på 108 mill. kr. i 1978 er tabt, og at der derudover er betydelige tab på de samtidige skatteydergarantier på andre 188 mill. kr.

Hvorfor i alverden skulle skatteyderne smide endnu 108 mill. kr. ud i støtte til A. P. Møller, ØK, hovedbankerne, Arbejdsgiverforeningen osv.? Enten er det et bundløst kar, eller også har disse aktionærsselskaber let ved selv at fylde det uden bistand fra skatteyderne. Hvis de tror på værkets fremtid, skal ingen bilde mig ind, at netop denne aktionærskreds skulle have nogen som helst vanskelighed ved at investere 108 mill. kr. Men selvfølgelig er det en større fidus – når man har tjenstvillige socialdemokratiske ministre – at lade skatteyderne træde til, hver gang det halter, og smide dem ud igen, så snart værket giver overskud. Sådan har Stålvalseværket faktisk kørt i hele sin levetid fra 1940'ernes begyndelse.

I dag er aktiekapitalen reelt tabt. Hvorfor stiller regeringen så i det mindste ikke det krav for sin støtte, at aktionærerne erkender, at aktiekapitalen er tabt? Det ville være så meget mere påkrævet, som man næsten kan sige sig selv, at et stålværk, hvor de 3 rederigrupper har 51,5 pct. af aktiekapitalen, ikke kan forvente, at aktionærerne er motiveret for fortsat drift. Præcis som det i begyndelsen af 1940'erne var en klar rederiinteresse at få etableret et dansk stålværk, præcis på samme måde er det i dag klart i modstrid med rederiinteresser at opretholde en dansk stålproduktion baseret på skrot, idet man derved fjerner skibstransportbehovet både for import af stål og for eksport af skrot. Det turde være ret enkelt.

Dernæst vil jeg gerne gøre et par bemærkninger til betænkningen, som vi ikke har mulighed for at skrive med på i erhvervsudvalget.

Fremskridtspartiets lange udredning om virkningerne på det generelle renteniveau finder jeg endog usædvanlig underlødigt. Selvfølgelig kan man hævde, at den statslige lånekapital på 108 mill. kr. må tilvejebringes ved udstedelse af statsobligationer i tilsvarende omfang, men at påstå, at dette skulle drive markedsrenten mærkbart i vejret, er ikke bare en vild overdrivelse, det er helt og holdent forkert. De 108 mill. kr. skal investeres under alle omstændigheder, og jeg vil gerne tilbyde fremskridtspartiet en noget mere ramrende beskrivelse.

Fidusen er, at pengene bliver i familien, så at sige. Når industriministeren kommer færdig som en anden sanktbernhardshund med 108 millioner skatteyderkroner i en tønde om halsen, så slipper A. P. Møller, ØK, Lauritzen, Arbejdsgiverforeningen, hovedbankerne osv. for at investere deres egne 108 mill. kr., og dem kan de såmænd i stedet købe statsobligationer for. Summa summarum: kapitalefterspørgslen er overhovedet ikke påvirket af hele manøvren, man har blot opnået det, at A. P. Møller, ØK osv. er sikret over 20 pct. i forrentning af deres 108 mill. kr., medens skatteyderne er sikret en lang næse for deres.

Socialistisk folkeparti har stillet et ændringsforslag, hvorefter skatteydernes ansvarlige lånekapital skal betragtes som aktiekapital – dog forudsat, at de ansatte i det hele taget ønsker et nyt skatteyderbidrag. Desuden skal de ansatte udøve aktionærretten på skatteyderkapitalens vegne. Ændringsforslaget minder en del om DKPs ændringsforslag ved sidste redningsaktion, og motivet er nok også væsentligst det samme. Den er simpelt hen for fed at skulle stemme for flere af disse matadorlegater til værdigt trængende såsom A. P. Møller og ØK osv. Men man skulle på den anden side nødig kunne beskyldes for ikke at ville redde arbejdspladser. Man må altså have et alibi for sin afvisning.

SFs løsning på problemet afspejler i en nøddeskal SFs dilemma med den såkaldte ØD-VD-konstruktion. Skal de ansatte sættes i den umulige situation, at de skal bestemme, om en virksomhed skal have skatteydertilskud eller ej, så varer det ikke længe, før A.